

La segona vida de Mariano Rajoy

CARLES PASTOR

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 13.03.08

Tot sembla indicar que Mariano Rajoy --val més aquest gallec mal conegut que una madrilenya pitjor per conèixer-- s'ha decidit a ser ell mateix i treure's de sobre el llast dels aznaristes Ángel Acebes i Eduardo Zaplana, que suposadament han impedit a l'indolent president del PP construir una estratègia de gir al centre que, potser, li hauria donat la victòria diumenge passat.

Val més tard que mai, es deu haver dit Josep Piqué. ¿Se'n recorden? Aquell que es va quedar sense veu instant el cap a prendre aquesta decisió si no volia clavar-se una pinya. Es va quedar sense veu i sense càrrec, perquè Acebes el va empènyer a les tenebres exteriors, i ara el tres vegades ministre viu com un rei treballant per al sector privat.

Però de poc li servirà al líder del PP treure's de sobre les cares més antipàtiques de l'etapa aznarista si no fa personalment un esforç per obrir la ment a les noves realitats de l'Espanya del segle XXI i si no abjura de l'estratègia de la confrontació amb tot el que faci olor de progressisme, que enllaça amb la tradició del seu partit des que existeix: només cal rellegir les actes del debat constitucional a les Corts.

En vigílies dels comicis del 2004, Rajoy manifestava una absoluta incapacitat per comprendre, per exemple, els problemes de finançament de la Generalitat i els dèficits en infraestructures que arrossega Catalunya. "El meu germà ha viscut a Catalunya i em consta que s'hi viu

collonudament", li agradava replicar als que l'alertaven de les reclamacions catalanes. I no ha canviat d'opinió en aquests quatre anys.

Però no siguem tan ambiciosos. En tindrem prou si el nou Rajoy deixa de torpedinar el normal funcionament dels organismes constitucionals que demanen a crits una renovació dels seus membres un cop superada, amb escreix, la data límit: el Tribunal Constitucional i el Consell General del Poder Judicial. I que accepti deixar en mans de l'Executiu la lluita contra ETA i no utilitzi el terrorisme com a arma política partidista.

En tota la resta, que és molt, que faci l'oposició que li vingui de gust.